

Изреди на умъ всички приятели. При кълвача ли? — Не, въ никой случай. Той е простакъ. При славея ли? — Нѣма го тукъ. Голѣмъ глупчо излѣзе той, гдето избѣга толкова далече и остави тия чисти хубави снѣгове. А какъ хубаво биха прекарвали съ него! Той е и разбранъ, и добъръ, и отличенъ пѣснопѣецъ. Славно биха се повеселили.

Сѣти се за пътпѣдка, И той сгрѣши, гдето избѣга на югъ. Ами сквореца? Ехъ, ще дойде тукъ, ама чакъ презъ пролѣтъта. Кой ще го чака до тогава?

Досѣти се за коса.

— Чудно щѣхме да прекараме съ него — натжжи се Вrabчо, едва не се просълзи.

Сѣти се за гарвана. — Не, въ никой случай нѣма да отида при него. Той е мръсна и лоша птица, — реши Вrabчо.

Сѣти се за пѣтела. — Не, и при него нѣма да отида. Той е глупакъ, горделивецъ, конте, праздна глава, егоистъ, безсърдечникъ. Не влиза въ положението на другитѣ. За нищо на свѣта нѣма да отида при него, — отсѣче Вrabчо.

Най-после Вrabчо реши да отиде при коня. Отдавна бѣха тѣ приятели съ него. Колко пжти Вrabчо е ялъ отъ неговия овесъ. И коньтъ, не само че не се сърдѣше, ами съ удоволствие го канѣше. Непремѣнно, и сега ще отиде при него.

Речено — свършено. Хвъркна Вrabчо отъ клона и скоро се намѣри при коня. Кацна на яслитѣ му. Коньтъ спѣше.

— Честита коледа, Сивчо! — обади се Вrabчо. Коньтъ трепна и се събуди.

— Какво има Вrabчо?

— Честита коледа! — повтори Вrabчо.

— Честита и на тебъ. Благодаря ти, че си се сѣтилъ за мене.

— Какъ да не се сѣтя! Ти си ми приятель. Всички останали сж глупци, невежи и егоисти.

— Не имъ се сърди, Вrabчо. Вѣрно е, че сж такива, но не трѣбва да имъ се сърдишъ. Седни тука да се посгрѣшъ. Много си измръзналъ.

Кацна Вrabчо въ сандѣчето съ овеса, а коньтъ задуха въ него, за да го стопли. Отъ топлата пара, що из-